

Τα παλιά Σινδιώτικα στέκια

Μακριά από την τυραννία του κάμπου και τις “δανεικαριές” με τα ξενύχτια, οι πρόσφυγες της Σίνδου περνούσαν τα βράδια στις αρχές της δεκαετίας του '50 στα Θρακιώτικα στέκια, πίνοντας το ουζάκι τους “μπιζ-μπιζέ” με μεζέδες τα ντολμαδάκια, το τυράκι και τα σαλατικά από τον κήπο.

Έτσι τα “καρντάσια” ξεχνούσαν την πίκρα της ζωής, που στο διάβα της τους έφερε προσφυγιά και πολέμους και με μόνο στήριγμα το μικρό κουράγιο, ξαναθυμούνταν τις χαμένες πατρίδες με τον ίδιο φανατισμό που είχε και ο συμπατριώτης τους ποιητής και λογοτέχνης Γ. Βιζυηνός, όταν έγραφε:

*Όλες τις χώρες να σας πω,
όλες τις χώρες αγαπώ,
που άκουσα και είδα.*

*Καμμιά πλην τόσο πιο πολύ
σαν την πατρίδα την καλή,
την ίδια μου πατρίδα.*

Σε μια τέτοια στιγμή ο φωτογράφος της εποχής αποθανάτισε μια παρέα Σινδιωτών στο τακτικό στέκι του Μαγκούφη, σταματώντας έτσι το χρόνο και θυμίζοντας σήμερα σε όλους μας, με το δικό του τρόπο, την αλήθεια της τότε ζωής.

Στην παραπάνω παρέα των Σινδιωτών είναι από αριστερά: Δημήτρης Κουβαλάκης, Ιωάννης Κατσαβούνης, Θεολόγης Θεοδώρογλου, Ιωάννης Μπακιρτζής, Στέφανος Καλπακίδης, Σάββας Σωτηριάδης, Γιάννης Σωτηριάδης, Αθηνόδωρος Ντόμογλου και όρθιος

ο καφετζής Ιωάννης Πάγκος.

Ευχαριστούμε την οικογένεια του Ηλία Σωτηριάδη για την προσφορά της φωτογραφίας στην εφημερίδα μας, που θυμίζει σήμερα ιστορίες, που πολλοί μόνο ακουστά έχουν από κείνη την εποχή.

Αλέκος Αποστόλου